

Один у Христі Ісусі

Ключовий вірш: «Немає ні юдея, ні грека, немає ні раба, ні вільного, немає ні чоловіка, ні жінки, бо ви всі одне в Христі Ісусі». Галатів 3:28

Вибрані уривки з Писання: Галатів 3:24-29

Коли Ісус вперше послав своїх учнів проповідувати Царство Небесне, їм було наказано йти виключно до «загублених овець дому Ізраїлевого» (Матвія 10:5-7). Це відповідало тому факту, що Ізраїль все ще був Божим завітним народом, хоча незабаром це мало змінитися. У сьогоднішньому вибраному уривку з Писання Павло пояснює, що ізраїльтяни, які шукали настанови через Завіт Закону, мали б усвідомити: «Закон був нашим вихователем, щоб привести нас до Христа, щоб ми були виправдані вірою. Але після того, як прийшла віра, ми вже не під вихователем». Галатів 3:24,25

Сьогоднішній ключовий вірш — це заява Павла про те, що всі відмінності, які раніше існували за Мойсеєвим Законом, тепер були усунені, оскільки Ісус помер як викупна ціна «за всіх» (1 Тимофія 2:5,6). В результаті всі, хто мав «вуха, щоб чути», могли прийти до Христа (Марка 4:9). Статус християнина в очах Бога тепер був як Нової Істоти. (2 Коринтян 5:17). Євангеліє було безкоштовним для всіх, і становище людини в

очах Бога було як члена тіла Христа: «Якщо ви належите до Христа, то ви справді є справжніми нащадками Авраама і спадкоємцями обітниці» (Галатів 3:29).

Євреї не повинні були думати, що милість, надана їхньому народу в минулому, забезпечить їм привілейоване становище в християнській братерській спільноті. Так само язичники не повинні були думати, що, оскільки євреї як народ були позбавлені колишньої милості за Законом Завіту, вони будуть немилі в очах Господа як окремі особи. Обидві групи мали знати, що відтепер Бог ігноруватиме їхні природні етнічні відмінності і винагороджуватиме кожного, чи то єврея, чи то язичника, відповідно до його або її вірності як члена єдиного «тіла Христового». 1 Коринтян 12:12,13

Практика володіння рабами була регульованою інституцією в Ізраїлі і все ще практикувалася в часи Павла. Він не каже, що раб, який стає членом тіла Христового, може ігнорувати бажання свого господаря. Натомість він каже, що Господь може благословити раба так, ніби він був «вільною людиною» у Христі. (1 Коринтян 7:21,22). У деяких відношеннях становище раба було б більш сприятливим для досягнення смирення характеру, необхідного для отримання частки в небесному царстві, ніж становище господаря. Проте, незважаючи на це, раб мав знати, що Господь не зважав на його земне становище щодо його небесної надії.

Хоча єврейські жінки часто користувалися більшою свободою, ніж жінки інших стародавніх культур, патріархальні закони Ізраїлю

обмежували їх переважно домашньою сферою, відповідальністю за виховання дітей і домашнє господарство. Священство виключало їх, і, за кількома винятками, вони мали обмежений доступ до Храму. Павло проголошує, що ці патріархальні закони більше не застосовуються до «дітей Божих через віру в Христа Ісуса». Галатів 3:26

Ми радіємо, що маємо привілей ділитися Євангелієм з усіма. Будьмо вірними великому дорученню Ісуса проголошувати «Євангеліє Царства» як свідчення всьому світу. Матвія 24:14